

Številka 18.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto III. 1888.

Šestnajsti september v Gorici.

(1888.)

Raduj se danes izraelska truma,
 Ker tvoj je danes poln radosti dan!
 Besni in vpij evviva brez uma
 Dokler Slovenec naš je še zaspán!
 Zastave svoje v mestu razobesi,
 Če koja je slovenska, jo zatri,
 Naznanje onstran luže bratom nesí:
 V Gorici da tvoj rod le lašk živi!
 Slovenec da je tukaj rob in sluga,
 Da tvoja tú je irredentska kuga!
 Da tú Italje blažene je Meka,
 Kjer le medú in mleka je izvir,
 Le čisto laška krv se tu izteka,
 In laški novac le z centežmov, lir;
 Povej, da tu le laško solnce sveti,
 In zvezd le laških polno je nebó,
 Vse laške trate so, na njih vsi cveti,
 Karkoli raste, laško je blagó!
 Povej, da laška tú je vsa narava —
 Vse, kar po zemlji hodi — léta, plava!

Postoj nekoliko oholi Laše,
 Poglej goriške krasne zemlje krog,
 Kar videl si, poglej, to vse je naše,
 Doline, gore, trate, holm in log;
 Tú stara je slovenska zemlja naša,
 In ljudstvo tú slovenske je krvi,
 Tu govorica se slovenska zglaša,
 Kdo tu drugačen jezik govori?!
 Povej, kje domovina tu je tvoja
 Ti ki ne daš miru nam ni pokoja?!
 In tí — ki praviš, da Sloven tvoj gost je,
 V Gorici kje je laške zemlje kaj?
 To je — nezgod tvoj rod nevšečnih prost je
 Da si priklatil sem se v naš je kraj!
 In tú — nam gospodariti zdaj hoče!
 A to — ker mati vlada vse molči!
 Kot razposajen dečko tu ropoče —
 A naš Slovenec ga še pita in redí!
 A ta — jaz menim, k pameti da pride —
 In Laše! slava tvoja vsa preíde!

Postopačeve pesmi.

Obupan, da za vedno usehnila
 Mi žila pevška je sedaj v vročini,
 Postopal sem po ljubi domovini
 Iskaje duši svoji tolažila.

Doživel dosti sem mej tem glupostij,
 In da mi bilo dano je zapeti,
 Razglasil bil po »pametnem« bi sveti,
 Da vedno, vedno še tiči v norosti.

Prepozno pa po toči je zvoniti,
 Zato se raje znova lotim dela,
 Saj vem, imela bo Ljubljana bela
 Dovolj, da dalo se bo govoriti.

Še našlo se bo molarjev brez moke,
 Še ženinov bogatih brez denarja,
 Še dev, ki rade vsakega sleparja
 Odklenile takoj bi v svoje roke.

Še bodo nemških otcv grde hčere
 Slovenske gospodične nam psovale —
 A dosti danes! — Proč besede žale!
 Prihodnjíč več, sedaj pa brez zamere!

Kako je Janez zmagal.

Poljski spisal **Henrik Sienkiewicz**. — Prevél **J. Sattler**.

(Dalje.)

II.

N jedino stran vrača se v Zatiranje Magda s tolpo bab in plače, v drugo stran sveta drevi v sivo daljino vlak s kvišku štrlečimi bajoneti, a v njem Janez. Sivej daljavi ni videti konca. Zatiranje je tudi komaj dozreti. Lipa se le slabo vidi in stólp cerkovni se zlati, ker po njem solnce igra. Kmalu je i lipa razplavalala, a zlati križ videl se je le kakor pika bleščeča. Dokler se je ta pika svetila, zrl je nanjo Janez; ko pa je i ona izginila, spreletela je kmeta neizmerna otožnost. Polotila se ga je velika slabost in čutil je, da je izgubljen. Začel je torej zreti na podčastnika, kajti razun Boga, nikogar več ni bilo nad njim. Kar se sedaj ž njim zgodi, to je že v tej glavi kaprolovej; Janez sam nič več ne vé, nič ne umeje. Kaprol sedi na klopi in držeč puško mej koleni, pali pipo. Dim mu včasi kakor oblak zakrije resno in čemerno obličje. Ne-le Janezove oči zro v ta obraz, zrejo vanj vse oči iz vseh kotov vagona. V Zatiranji ali v Krivdi je vsak Matej ali Janez svoj gospod, slednji mora misliti za sebe, ali sedaj je zato kaprol. Ako se jim veli gledati na desno, bodo gledali na desno, ako se jim veli v levo, pa v levo. Vsi se povprašujó s pogledi: „no? a kaj bode z nami?“ On sam pa toliko vé, kolikor i oni, in rad bi tudi bil, da bi mu kdo izmej načelnikov dal v tem oziru kako povelje ali pojasnilo. Skratka: možjé se bojijo vprašati razločno, ker ima vojna sedaj cel aparat sodišč vojaških. Kaj je dovoljeno, a kaj ni dovoljeno, ni znano. Vsaj oni ne vedo, in straši je zvok izrazov, kakoršni so *Kriegsgericht*, katerih prav ne razumejo, pa se jih tem bolj boje.

Ob jednom čuté, da jim je ta kaprol še potrebnější sedaj, nego na manevrih pri Poznanji, ker on jedino vse vé, on za njih misli, in brez njega niti gibanja ni. Mej tem ga je očividno nadlegovala puška, kajti vrgel jo je Janezu v roke. Janez zgrabil je hipoma za risanico, zadržal dih, izbuljil oči ter gledal v kaprola, kot bi ga kdo s kolom tiščal, ali malo mu je tudi iz tega utehe.

Oj, nekaj zlega bode slišati, ker je i kaprol kakor s križa vzet. Na postajah je petje in vpitje; kaprol veleva, se suče, psuje, da bi se načelnika pokazal, toda brž ko se gane vlak utihno vsi in tudi on utihne.

Zanj ima svet tudi sedaj dve strani: jedna je jasna in umljiva, to je njega hiša, žena in pernica; druga je temna, ali pravo za pravo popolnem temna, to je Francija in vojna. Najrajši bi bil, da bi šlo njega oduševljenje in oduševljenje vse armade rakom žvižgat. Vojake Zatiranske oživljal je pogum tem očividnejši, ker ni sedel vojakom na ramenih tornister, plašč in druge vojaške reči, zato je vsem bilo sila težko.

Mej tem je vlak sopihal, ropotal in letel v daljino. Na postajah pripenjali so nove vagona in lokomotive. Na slednej postaji videle so se zgolj pikelhavbe, sami topovi, konji, bajoneti pehote in praporci ulanski. Bližal se je polagoma lep večer. Solnce se je razlilo v veliko rudečo zarjo; visoko na nebu priplavalala je čeda drobnih, lahnih oblakov, od zahoda o kraji počrnelih. Vlak je naposled prestal pobirati ljudi in vagona na postajah, tresel se je le in letel naprej v ono svetlobo rudečo, kakor v morje krvavo. Z odprtega vagona, v katerem je sedel Janez z Zatiranskimi ljudmi, videti je bilo vse, sela in mesteca, stolpiči na cerkvah, štorklje skrivljene kakor cepin, stoječe z jednogogo na gnezdih, kočé posamezne, sadovnjaki češnjevi. Vse to je migljalo preletáje, a vse bilo je rudeče. Vojaki počeli so šepetati mej seboj tem smejeje, ker je podčastnik podloživši si krušnjak pod glavo zaspal s porcelanovo pipo v zobeh. Vojtek Gwizdala, kmet iz Zatiranja, sedeč poleg Janeza, trčil ga je z haktom.

„Janez sliši no?“

Janez obrnil je k njemu obraz z zamišljenimi, izbuljenimi očmi.

„Kaj gledaš kakor tele, ki gre v mesnico“, šepetal je Gwizdala; toda ti siromak ubogi greš v mesnico in to čisto gotovo . . .“

„O, oj!“ jeknil je Janez.

„Se-li bojiš?“ vprašal je Gwizdala.

„Kaj bi se ne bal . . .“

Zarja povstala je še bolj rudeča, zato je Gwizdala stegnil proti njej roke in šepetal dalje.

„Vidiš to svetlobo? Veš, tepec, kaj je to? To je krv. Tu je Poljska, ali naša domovina; razumeš? A glej tam daleč, koder se tako sveti, to je baš Francija . . .“

„A se skoro pripeljamo?“

»Ali se ti mudi? Govoré, da je silno daleč. Toda ne boj se; Francozi gredo nam nasproti...«

Janez začel je obdelovati težko svojo Zatiransko glavo. Malo potem je vprašal:

»Vojtek!«

»Kaj je?«

»A na primer, kak narod so ti Francozi?«

Tu je učenost Vojtkova uzrla naglo pred seboj jamo, v katero je lažje bilo zleteti nazaj. Vedel je, da so Francozi, torej so Francozi. Slišal je nekaj o njih od starših ljudij, ki so govorili o njih, da so se v jednomer in povsod bliji; konečno je vedel, da so to sila tuji ljudje; ali kako to raztolmačiti Janezu, da bi i on vedel, kako zeló da so tuji.

Najprvo je torej ponavljal vprašanje:

»Kak je ta narod?«

»Dà.«

Trije narodi bili so znani Vojteku: sredi »Poljaki«, z jedne strani »Moskali«, a z druge »Nemci«. Toda Nemcev bilo je raznih vrst. Hote torej biti bolj jasnim, nego potankim, dejal je:

»Kak narod so Francozi? To ti povem: takšni so kakor Nemci, le še hujši...«

A Janez na to:

»O, mrcina!«

Do te dobe gojil je glede Francozov le jedno čustvo, to je čustvo neopisnega strahu. Sedaj še le čutil je pruski ta domobranec do njih razločnišo patrijotično mrzost. Vender ni vsega še razumel prav in zategadelj pital je z nova:

»Torej Nemci bodo se z Nemci vojevali?«

Tu je Vojtek kakor drug Sokrat sklenil iti po poti pripodob ter odvrnil:

»Se li tvoj Lisek z mojim Burkom ne grize?«

Janez odprl je usta in pogledal malčko na svojega mojstra.

»O, pač res...«

»Saj so i Avstrijci Nemci«, dejal je Vojtek, »in se li naši ž njimi neso bili? Uprav to je stari Srab pripovedoval, ki je bil na onej vojni, da je Steinmecnjanje vpil: »Naprej dečki na Nemce!« Le da s Francozi ni tako lahko!

»O za Boga!«

»Francozi neso nikdar nobene vojne izgubili. Kadar se te okleno, ne bodeš se smejal, ne boj se!

Vsak je hrust, kakor dva ali trije naših vkup, a brade ti imajo, kakor židje. Drugi so pa črni, kakor hudiči. Ko takšnega ugledaš, izroči se Bogu!«

»No, pokaj pa mi k njim pojdemo?« vpraša obupani Janez.

Filozofična ta opomnja ni bila najbrž tako neumna, kakor se je zdela Vojteku, ki je očividno pod uplivom službenega nadehnjenja paščil se z odgovorom

»Jaz bi tudi dejal: ne iti. Ali ne pojdemo mi, nego pridejo oni. Ni je pomoči. Saj si čital, kar je bilo tiskano. Dihé grozno po naših kmetijah. Ljudje govore, da so oni zategadelj tako lakomni naših posestev, ker hoté vodko potuhno prenašati iz Kraljestva, a vlada ne dopušča, in zaradi tega je vojna; no, razumeš?«

»Kaj bi ne razumel?« rekel je z rezignacijo Janez.

Vojtek govoril je dalje:

»Bab so ti tudi lakomni, kakor pes prepelic...«

»Torej bi na primer i Magdi ne prizanegli?«

»Oni tudi starim ne prizaneso!«

»O!« kriknil je Janez s takšnim glasom, kot bi hotel povedati: »Če je pa taka, to bodem podiral!«

In res se mu je videlo, da je tega že preveč. Vodko naj bi si še iz Kraljestva tihotapili, ali k Magdi jim zabrani. Sedaj je moj Janez jel na celo to vojno gledati s stališča lastne koristi in počutil je neko srčnost o misli, da toli vojske in topov gre branit Magde, katerej groze Francozi z zarodbo. Pesti so se mu zatisnile nehoté in strah pred Francozi pomešal se je v njega duši z nezavistjo do njih. Prišel je do uverjenja, da je ni druge pomoči; treba iti. Mej tem je ugasnila svetloba nebesna. Stemnelo se je. Vagon se je na nepremih relsah začel zibati močno in v takt ž njega gibanjem majali so se na desno in levo bajoneti in pikelhavbe.

Pretekla je ura za uro. Iz lokomotive sipalo se je milijon isker, ki so se kakor dolge zlate proge in kačice križale v tmíni. Janez dolgo zaspati ni mogel. Kakor one iskre po vzduhu, tako so v njega glavi skakale misli o vojni, o Magdi, Zatiranji, o Francozih in Nemcih. Dozdevalo se mu je, da bi ne mogel, če prav bi hotel, vzdigniti se s te klopi, na katerej je sedel. Zaspal je naposled, ali ta dremota ni bilo spanje zdravo. Takoj so ga nadlegovale prikazal: uzrl je najprvo, kako da se Lisek njegov grize z Vojtkovim Burkom, da dlaka ž njiju leti. On zgrabi za kij, da bi ja pomiril, kar ugleda nekaj družega; pri Magdi sedi Francoz, črn kakor sveta zemlja, a Magda se veselo smeje in reži. Drugi Francozi norčujó se z Janezom in kaže s prsti nanj... Tu se gotovo lokomotiva trese: toda jemu se zdi, da kličejo Francozi: Magda! Magda!

Magda! Magda! Janez v krik: čakajte vi gobci vražji! pustite babo! A oni: Magda! Magda! Magda! Lisek in Burek lajata; vse Zatiranje vpije: ne daj babe! Je li on zvezan, ka-li? Ne! zvijal se je, trgal, vrvi so počile. Janez Francoza za lobanjo in naglo . . . .

Nagloma pretrese ga silna bol, kakor od silovitega udarca. Janez se vzbudi in skoči kvišku. Ves vagon je probujen, vsi povprašujo, kaj se je zgodilo? Revše Janez zgrabil je v sun podčastnika za brado. Sedaj tu stoji, stegnen kakor drot, dva prsta pri sencih, a podčastnik maha z rokami in vpije kakor besen:

„Ach Sie! Dummes Vieh aus der Polakei! Hau' ich den Lümmel in die Fresse,

dass ihm die Zähne sektionsweise aus dem Maule herausfliegen werden!“

Podčastnik je malone ohripel togote, a Janez neprestano stoji s prsti pri sencih. Drugi vojaki grizó si ustnice, da bi se ne smejali; kajti bojé se, ker podčastniku še v jednomer iz ust kapajo strele: Ein polnischer Ochse! Ochse aus Podolien! Na posled je utihnilo vse. Janez se usedel nazaj na prejšnje mesto. Čutil je le, da mu lice začenja nekako otekati, a lokomotiva ponavlja kakor na zlobo neprestano: Magda! Magda! Magda!

Čutil je tudi neko veliko žalobo . . .

(Dalje prihodnjič.)

Epigram.

(Na plesu)

Dokaj že lepih videl sem deklet
No — grče to se vé — nobene,
Kajti bil zbran je skupaj cvet
Dekleta bila so in žene!

Plesalcu ta s pihljačo se laská,
Koketno ta se kolobarno vodi
Ta na divanu ž njim kramljá
Vrti ta urno se po pódí!

Na stoli mirno ta sedoč
Objema se in poljubuje,
Ne mara plesati vso noč
Se vé — pokoja potrebuje!

Kot z repom prav šopiri tá
Po razsvitlénej se dvorani,
Tu v svili, zlatu, v blesku vsa
In zopet ta — oh — že v srpáni!

Premeta tenke ta nogé,
Pa v belem krilji — Korošica
Kakó hodila bi, ne vé
In ta — če plesu bit kraljica!

A kaj bi ples opazeval
In čas mi naglo je potekel
Domov sem se takoj podal,
Po dežji spat sem se ulegel!

P.

Oj Mara!

Ój Mara lepa deklica,
Poéta mnog ti slavo poje —
Lepoto sodí vsak po svoje —
Oj Mara lepa deklica.

Oj Mara zvita tičica,
Prav fino si jo pogodila,
Ko dva v ljubav si izvolila
Oj Mara zvita tičica.

Oj Mara ti koketnica,
Ljubincev šteješ brez števila,
Oj koga bodeš izvolila
Oj Mara ti koketnica?

Oj Mara ti ubožica,
Si na cedilu zdaj ostala
Ker fanta dva si ogoljfala,
Oj Mara ti ubožica!

Čvekač.

Požrtvovalni ljubitelj.

»Lahko noč, draga moja!
Sedaj te moram zapustiti!«

»Ostani vendar še nekoliko
časa pri meni!«

»O, pol življenja bi rad dal,
ko bi mogel le še nekoliko časa
biti pri tebi, toda ne morem, ne
smem!

»Kaj imaš vendar tako nuj-
nega in važnega nocoj?«

»Sejo imamo in pomisli, ako ne pridem, plačati moram dvajset krajcarjev globe.

Z ulice.

Peter: »Ali veš, da je g. Pamer izgubil zavest pri birmi?«

Matevž: Beži, beži! Pri birmi še le sv. Duh človeka raz-
svetli!«

Peter: Naj ga, ali pa ne; g. Pamer se je v „Slov. Narodu“
sam tako izrazil, samo povedal ni za koliko časa jo je izgubil.«

Matevž: »To pa Bog sam vé!«

Kolega.

Zlata resnica.

Res je, da mnogo zlata leži na cesti za onega, ki se ne sra-
muje brskati po blatu.

Napačno razumil.

Agent: »Kako visoko nameravate zavarovati svojo hišo?«

Kmet: »I, do dimnika!«

Zbirka domačih zdravil,

kakor jih rabi slovenski narod s poljudnim opisom človeškega telesa.

Nabral Dr. Vincenzo Lapanensis — Gigasonis.

Medicina je dandanes na zelo slabih nogah. Domača zdravila pogubila so se že popolnoma, torej je bil že skrajni čas, da se je našel založnik, ki je izdal knjigo „zbirko domačih zdravil“ koja bo v prid in blagor vsemu trpečemu človeštvu in vsem, ki hočejo brez zdravniške pomoči preseliti se v večnost.

Ker bi bilo škoda, ko bi se pogubila ta zbirka, kojo sem po naključji dobil v roke, sklenil sem priobčiti jih na tem mestu. Zbirko dobil sem od branjevke „Tine“ (konkurentinje moje), ki mi je bila zavela vānjo redkev.

Zdravila so jako nedolžna in jih sme zavžiti tudi najnedolžneje dete, brez da bi mu škodovala.

Draga zdravila, kakor so: Chinin, Anilin, Nitroglycerin, Strichnin, Paralizin in druge — izpustil sem popolnoma, ker jih v zbirki sploh ni — in ker več škodujejo nego hasnejo. Tu in tam rabil bodem izraze katere sem dobil v izvorniku. Evo jih:

Zoper zobobol.

§ 1. Zakuri v štedilno ognjišče, vzemi požirek vina ali vode v usta ter se vsedi nānj. Kakor hitro zavre voda v ustih, izgine zobobol.

Ljudje, ki imajo slamo v glavi, ne smejo rabiti ta recept — unela bi se lahko v glavi — za take ljudi imam sledeči recept:

§ 2. Vzemi požirek mleka (ne kislega, temveč kuhanega) in suči glavo toliko časa semtertje, da se ti „puter“ naredi. Seveda je to pri kuhanem mleku jako težavno ter traja dolgo časa, a vspeh je gotov.

Če vsled vrtenja glava boli, pomaga se lahko s tem, da se dene glava čez noč v škafo z mrzlo vodo napolnjen — zjutraj je kri dovolj ohlajena.

§ 3. Po leti, kadar solnce pripeka, pusti si ob polu dvanajstjej uri izdreti zob, pusti ga dve ure na vročem kamnu in zobobol bodē izginil.

Če bolē zobē bolj na gorkem, nego v mrazu, priporoča Tina naslednje:

§ 4. Stolči „pehtrana“ mero; stopi mila, prilij jesiha in nekaj nagelnovih žebic. Vse skupaj zmešaj in namaži čeljusti — v treh tednih, če ne prej igine zobobol.

Če pa bolē zobē bolj na mrzlem kot na gorkem, dobro je to:

Vzemi limbergerja, pehtrana, kalamfonije, nagelnovih žebic in fijołnega olja, skuhaj vse to v jednem litru hudičevega olja in izpij — nikdar več te ne bode zob bolel.

§ 6. Stolči belih lilij korenine, prilij vode, v kojej si kuhal makarone in drži to pod nos. To oživi čeljustne živce.

Zobe brez klešč dreti.

§ 7. Vzemi v lekarni armonike, stolči figovo perje (tudi star riškonto je dober) in pehtrana (pehtran igra pri Tini glavno ulogo) zmešaj vse skupaj da se „ženft“ naredi in namaži s tem zob. Dvajset let po smrti ga gotovo izgubiš.

Črne zobe zopet bele „narediti“.

§ 8. Vzemi v lekarni (ne vēm, kaj misli Tina z „vzemi“. Ni-li to zoper peto zapoved?) opia festis, zmešaj „fest“ med vodo, prilij aqua renegatis in namaži zob — takoj bo bel. S to tekočino se celo zamorca umije.

§ 9. Rožmarin tudi hasne, ako se stolče in pehtrana (že zopet) primeša — zavije se oboje v židano ruto in zob drgne.

Za „krof“ pregnati.

§ 10. Vzemi rudeče metilke in repičnega perja, stolči s pehtranom (aha!) in naredi „flajšter“, s tem obveži „krof“ in takoj izgine.

§ 11. Vzemi razbeljeno železo, deni sol in gobo nanj in drži v roki, da se ti pod krof kadi.

Kmalu izgine — goba in sol.

§ 12. Vzemi v lekarni lopatke in mire, potem enmalo galbate, naredi podmet, namaži to na „Laib. Wochenblatt“ in obveži krof. S krofom izgine tudi Wochenblatt.

§ 13. Za oči.

(Glej § 22.)

Za težko sapo ali naduho.

§ 14. Vzemi redkev in našpikaj jo s čmerikovo korenino, kakor se zajca našpika s špehom, pojej po tem redkev, čmeriko vrzi pa proč. „To nuca“.

§ 15. Pojdi v davkarijo in plačaj davke — takoj bodeš lažje sopol.

Od bolezni na pljučah.

§ 16. Vzemi lastovično gnjezdo, skučaj ga na mleku in to pij. To je dobro.

§ 17. Vzemi trpotca jedno pest, stolči ga med pehtran in jedno žlico Frankove cikoriije, vzemi četrť funta žajfe, zmešaj vse skupaj in namaži s tem — pljuča. V kratkem ti bo — dobro na pokopališči.

§ 18. Vzemi sladkega janeža in fajgeljnovega semena, potem jeden funt »kapleha ali plibreka, skučaj skupaj in — vrzi na stranišče. »To nuca«.

Za kašelj.

§ 19. Naberit tiste polžke, ki se skal držé, skučaj jih na bokalu vina, da se stopé in to pij.

Kadar katerega kolje, to je „madron“.

Za to bolezen je najbolje:

§ 20. Hrastov les na vinu skuhati, primešati šnefovega semena in »paradišholca« in s tem trebuh mazati — škodovalo ne bo.

Za želodec.

§ 21. Za želodec so najbolje pečene piške, pečenka s salato, klobase i. t. d.

§ 22. Za jezik.

(Glej § 13.)

Kadar trebuh boli.

§ 23. Česen na vinu skučaj in zmešaj vmes korijander, šentjanževe korenine, Fengel in jelenov rog, ter namaži — vrata. »To nuca«.

Kadar glava boli od mraza.

§ 24. Skučaj pol libre boba in česna, zmešaj med olje in maži sencé in srce — boš mirakel videl. Konečno podajam še kratek opis človeškega telesa. Prvo mesto zavzema

Glava.

Glava je najimenitnejši del trupla, radi tega je pa tudi vrh telesa in ne pod nogami. Glave so zeló različne gledé velikosti in vsebine.

Manj ko ima kdo možgan v glavi, bolj visoko jo nosi. Seveda, saj tudi lahko, ker je lahkeja. Med tem ko jedni nosijo glavo previsoko, drugi zopet le »kijmajo“.

Taki imajo zopet preveč slame v glavi, in je zbog tega pretežka, zato se pa tudi reče, da je

»glava puhla«. Glave delé se tudi v dobre in slabe. Dobro glavo za računenje ima n. pr. finančni minister. Dobro glavo za poljedelstvo, n. pr. gnojenje, setev, žetev itd. ima minister za poljedelstvo.

Najboljša glava, kar jih dosedaj poznam, je »telečja glava s hrenom, ali ženfom.

Glavo pokrivajo mladenču lase, starcu pa pleša. Sicer se dobé tudi dandanes že mladenči, kojim pokriva glavo že v dvajsetem letu pleša ali pa lasulja. Iz las delajo se tudi zloglasne »Haarduftpillen«. Na levo in desno glave so

Ušesi.

Znamenita so ušesa najbolj pri učeči se mladini, pozneje pojema vrednost njihova. Dokler sem jaz še v šolo hodil, imel je učitelj to grdo navado, da nam je »uro navijal«. Ušesa si niso nikakor jednaka: ta ima »kosmate ušesa«, drugi ima zopet »mnogo za ušesi« itd. V sredi mej ušesi je

Nos.

O nosu ne bom mnogo govoril, ker ga bodem na tem mestu itak še opisal, le to omenim, da je nos najvažnejši del telesa, ker se po prof. Jaegru v njem nahaja duša. (Kaj pa, če kdo nima nosa?)

V glavi so tudi

Zobjé. (Glej § 1—10.)

Zobje so najmanj važni del telesa, in to že zato, ker se dandanes dobé jako po ceni. Vrednost ponarejenih zob je le ta, da se lahko »ženi pokaže zobe«.

Žalostno važnost imata

Jezik in usta.

Znamenitosti nimata jezik i usta, k večem, da je jezik zato vstvarjen, da se ž njim greši, usta pa, da se stare reči prežvekujejo in premlevajo. Jezik stare babure primerjal bi lahko »perpetnum mobile«.

Vez mej glavo in truplom je

Vrat,

ki je menda le zato vstvarjen, da glava ne odleti, k večem na Francoskem, ki vsled »quillotine« kaj rada odleti.

V truplu nahajajo se naslednje reči:

Pljuča, srce, želodec, čreva, jetra itd.

ki so le zato znamenite, ker se o njih zdravniki živé. Iz črev delajo se kranjske klobase (toda le iz živalskih).

Trupla držé se kakor vejice

Noge in roke.

Roke rabijo se največ pri uradih (»da se kaj ,zmačne« — vidi Zalewsky⁴) noge pa, da jo lahko naglo popiha v Ameriko (glej istega). Noge človeške podobne so v nekaterih slučajih zelo ,kuram« ker se na njih nahajajo ,kurja očesa«. Konečno omenim še, da se po smrti okostnice rabijo za čiščenje sladkorja.

S tem sem opisal na kratko človeško telo v vseh delih. Pripravljen sem trpečemu človeštvu nadalje pomagati s sveti in djanjem.

Moj naslov je:

Dr. Lapanensis
HIDRIA, štv. 57.

Slabo spanje.

Nek Madjar spal je na Dunaji v slabej gostilni. Ko ga v jutro vpraša krčmar, kako je kaj spal, odgovori:

»Presneto slabo; vendar pa boljše nego vaše bolhe, katere so me vso noč grizle.«

Dolga ušesa.

Nekdo dražil je žida zaradi njegovih dolgih ušes.

»Ne morem tajiti, da imam za človeka nekoliko predolga ušesa; a tudi vi morate priznati, da jih imate za osla nekoliko prekratka,« zavrne ga žid.

Zagovoril se je.

»Prosim, milostni gospod, kakega milodara za uboge pogorelce.«

»Imate-li kak izkaz, da prosite res za pogorelce?«

»Ne, gospod, kajti tudi ta izkaz je pogorel.«

Vrlo napredovanje.

»No, kako ti kaj gre, vpraša nek mož svojega znanca?«

»Hvala Bogu, sedaj mi je že bolje, odvrne ta; prej sem moral od beračev moko kupovati, sedaj jo pa že sam beračim.«

Skrivnostni napis.

(Priobčil Žmajdkov.)

VIDISTI IRA
MECAENAS
TRE HORE
CARI
E. V.
O.
CUM ARENA S
E.

(Rešitev in ime prvega rešilca prihodnjič.)